

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. M.**, zastoupeného JUDr. Vítězslavem Novákem, advokátem se sídlem Zábřežská 27, Šumperk, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 1998, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 21 Ca 276/98, o kasační stížnosti (původně dovolání) žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 1999, č. j. 2 Cao 79/99 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Vítězslava Nováka **se u r č u j e** částkou 650 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 1998, byla žalobci (dále též „stěžovatel“) od 2. 7. 1998 v souladu s nařízením vlády č. 104/1998 Sb. upravena výplata částečného invalidního důchodu tak, že částečný invalidní důchod žalobce činil od tohoto data 3882 Kč měsíčně.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 1999, č. j. 21 Ca 276/98 - 23, bylo rozhodnutí žalované potvrzeno. Soud uvedl, že předmětem přezkumu v dané věci je výše uvedené rozhodnutí žalované, soud se tedy nemůže zabývat tím, zda je žalobce plně invalidní;

tato otázka byla předmětem jiného soudního řízení. Podle soudu odpovídá v souzené věci zvýšení částečného invalidního důchodu nařízení vlády č. 104/1998 Sb., a proto bylo rozhodnutí žalované jako věcně správné potvrzeno.

Rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 1999, č. j. 2 Cao 79/99 - 35, byl na základě žalobcova odvolání citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě potvrzen. Vrchní soud uvedl, že rozhodnutím žalované byla toliko upravena výplata částečného invalidního důchodu v souvislosti s účinností nařízení vlády č. 104/1998 Sb., o zvýšení důchodů v roce 1998. Krajský soud podle názoru odvolacího soudu správně konstatoval, že žalovaná provedla úpravu žalobcova částečného invalidního důchodu v souladu s tímto nařízením vlády; navíc výše vypláceného částečného invalidního důchodu nebyla žalobcem rozporována. Soud prvního stupně se podle vrchního soudu rovněž správně vypořádal s námitkou žalobce týkající se základu, od něhož se odvíjí výše částečného invalidního důchodu, přičemž správně konstatoval, že podkladovým rozhodnutím bylo nyní již pravomocné rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 1993. Proto soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 6. 1999 včasné dovolání, v němž žádal zrušení rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Pochybení spatřoval v nespojení více svých důchodových věcí vedených u Krajského soudu v Ostravě ke společnému projednání a rozhodnutí. Konkrétně se mělo jednat o věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 17 Ca 411/96, sp. zn. 19 Ca 117/94, sp. zn. 43 Ca 287/97, sp. zn. 21 Ca 276/98 a sp. zn. 38 Ca 177/97, jež se týkají té samé důchodové věci. Stěžovatel uvedl, že je dán dovolací důvod podle § 237 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2000, neboť je dána překážka věci zahájené řízením vedeným u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/93. Stěžovatel namítl porušení čl. 1, čl. 3 odst. 3, 30 odst. 1, 2, 3, čl. 31, čl. 32 odst. 1 a 5 a čl. 38 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 3, čl. 4 a čl. 10 Ústavy. Stěžovatel navrhl zrušení usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 6. 1999, sp. zn. 2 Cao 79/99-35 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení a požádal soud o ustanovení zástupce.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 10. 1999, č. j. 21 Ca 276/98 - 60, byl žalobci ustanoven zástupcem advokát JUDr. Vítězslav Novák, jenž byl soudem vyzván k tomu, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil podání žalobce o uvedení, v jakém rozsahu a z jakých důvodů se rozhodnutí napadá, označil důkazy, které by měly být provedeny, a uvedl, čeho se domáhá; současně byl soudem poučen o tom, že v případě neodstranění vad podání může být dovolací řízení zastaveno. Přípisem ze dne 9. 6. 2000 zástupce žalobce soudu sdělil, že neshledal důvody pro podání, resp. doplnění dovolání žalobce. Na základě pokynu Nejvyššího soudu byl zástupce žalobce Krajským soudem v Ostravě opětovně vyzván k tomu, aby uvedl, ze kterého z důvodů uvedených v § 237 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2000 se dovolává, zda z toho, že v téže věci bylo již dříve pravomocně rozhodnuto, nebo z toho, že v téže věci bylo již dříve zahájeno řízení, případně z obou těchto důvodů; dále měl zástupce označit soud a spisovou značku, pod níž bylo již dříve zahájeno řízení, popřípadě bylo pravomocně rozhodnuto a kterým rozhodnutím se tak stalo. Přípisem ze dne 20. 10. 2000 zástupce žalobce soudu sdělil, že nelze říci, kterého z důvodů podle § 237 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 1999 se žalobce dovolává. Krajský soud v Ostravě poté provedl prostřednictvím dožádaného Okresního soudu v Olomouci výslech žalobce, jenž uvedl, že ve stejné věci bylo již v roce 1993 zahájeno řízení u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/93, ve věci plného invalidního důchodu,

řízení podle stěžovatele nyní pokračuje jako dovolací řízení. Souběžně stěžovatel údajně vede několik řízení o částečná invalidní důchod, což podle § 83 o. s. ř. není přípustné.

Vyjádření žalované nebylo podáno.

Věc nebyla skončena do 31. 12. 2002, proto je podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 k dokončení řízení příslušný Nejvyšší správní soud (§ 129 odst. 4 s. ř. s.), přičemž účinky procesních úkonů zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení soudního řádu správního (Nejvyššímu správnímu soudu byla věc předložena dne 24. 3. 2005 – pozn. soudu). Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat otázkou, zda kasační stížnost stěžovatele, jež byla původně dovoláním, mohla být přípustná podle příslušných ustanovení občanského soudního řádu o dovolání. V souzené věci byl uplatňován dovolací důvod podle § 237 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2000, konkrétně proto, že podle stěžovatele bylo ve stejné věci již dříve zahájeno řízení, a sice u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/1993. Dovolání bylo tedy podle citovaného ustanovení přípustné, přípustná je tedy i kasační stížnost a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že je dán dovolací důvod spočívající v tom, že v téže věci bylo již dříve zahájeno řízení, konkrétně se mělo podle názoru stěžovatele jednat o řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2003, jež bylo vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/93. Toto tvrzení je podřaditelné pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož může být důvodem kasační stížnosti mj. vada řízení před soudem, pokud mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Uvedeným rozhodnutím žalované, jež bylo přezkoumáváno v stěžovatelem uváděném řízení, byl žalobci odňat plný invalidní důchod a současně mu byl přiznán částečný invalidní důchod s tím, že podle posudku posudkové komise Okresní správy sociálního zabezpečení v Šumperku není žalobce nadále plně invalidní, nýbrž toliko částečně invalidní. Nejvyšší správní soud tuto námitku stěžovatele neshledal důvodnou, jelikož se v dané věci nejednalo o dvě totožná řízení, kde by zahájení druhého z nich bránila překážka věci zahájené. V citovaném řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 18 Ca 131/93 šlo o přezkum rozhodnutí, jímž byl žalobci odňat plný invalidní důchod a přiznán invalidní důchod částečný, zatímco v řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 21 Ca 276/98 se jednalo o přezkoumání rozhodnutí žalované, jímž byla žalobci v souvislosti s nařízením vlády č. 104/1998 Sb. upravena výše tohoto částečného invalidního důchodu; zjevně se tedy nejednalo o totožná řízení, jak tvrdil stěžovatel. Obě řízení nemohou být skutkově totožná také proto, že v souzené věci jde o přezkum rozhodnutí, jímž byla žalobci upravena výše částečného invalidního důchodu podle nařízení vlády č. 104/1998 Sb. vydaného v roce 1998, jež nemohlo být již ze své podstaty předmětem přezkumu v soudním řízení zahájeném v roce 1993. Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto námitku stěžovatele důvodnou, neboť zahájení řízení ve věci sp. zn. 21 Ca 276/98 vedeného u Krajského soudu v Ostravě nebránila překážka věci zahájené. Ostatní obecně formulované námitky stěžovatele uvedené v dovolání nebyly ani přes výzvu soudu a poučení o možných následcích doplněny a proto se jimi Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Přitom nepřihlédl k opožděně podané námitce podjatosti. Dne 20. 5. 2005 bylo

zástupci stěžovatele doručeno poučení o složení senátu Nejvyššího správního soudu, jenž má věc rozhodovat; stěžovatel byl vyrozuměn o možnosti namítnout ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto poučení podjatost soudců. Lhůta pro vznesení námitky podjatosti tedy uplynula dne 27. 5. 2005; až dne 23. 6. 2005 zaslal zástupce stěžovatele soudu stanovisko stěžovatele o podjatosti soudců. Sám stěžovatel podal námitku podjatosti k poštovní přepravě dne 21. 6. 2005. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí účastník námitku podjatosti uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Jelikož byla námitka podjatosti v souzené věci uplatněna opožděně, Nejvyšší správní soud k ní podle § 8 odst. 5 věty třetí s. ř. s. nepřihlédl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze podle zákona přiznat. Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 250 Kč za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání ve věci ze dne 20. 10. 2000 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 2, § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměnu za ostatní přípis advokáta soud nepřiznal, neboť se nejednalo o písemná podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky. Celkem tedy odměna advokáta činí 650 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

